

lertid havde jeg haabet og troet, at den samme Villighed som for 20 Aar siden — og i øvrigt atter i Slutningen af Firserne, nemlig i 1886—87 — herskede hos Flertallet i denne Sal til at komme de ubemidlede Arbejdere til Hjælp under ekstraordinær Arbejdsløshed, ogsaa var til Stede nu. Dette synes altsaa ikke at være Tilfældet, og da Regeringen jo har samme politiske Farve nu som da, tør man naturligvis ikke gaa ud fra, at den vil stille sig mere velvillig end dens Forgængere, navnlig naar den nu kan sige, at Udviklingen har ført med sig, at den egentlig har skaffet sig et Flertal her i Salen paa sin Modstand mod en saadan Understøttelse.

Vil man spørge mig: Ere Forholdene i dette Øjeblik af den Beskaffenhed, at det er absolut nødvendigt, at det offentlige træder hjælpende til, saa skal jeg dertil sige: Egentlig ere Forholdene saaledes, men paa den anden Side har Arbejderklassen gennem sin Organisation gennem de forløbne Aar forstaaet at hæve sin økonomiske Stilling saaledes, at den naturlig ikke falder for det første Slag. Selv om der er adskillige Tusinder, som lide Nød og have lidt Nød i Maaneder, saa er der dog endnu en langt større Del, som have nogen Modstandskraft mod det første Stød, end der har været tidligere. Jeg henviser til, hvad jeg tidligere har sagt, at det har vist sig blandt andet derigennem, at Fattigbyrden jo er gaaet meget betydelig ned i de forløbne Aar. Men det er jo sikkert nok, at naar Arbejdsløshedperioden strækker sig længere ud, og navnlig naar den trækker ud over Sommermaanederne og, naar vi naa næste Vinter, maaske helt hen til næste Foraar, saa vil der blive overordentlig mange, som umulig ville kunne holde sig oppe ved egen Hjælp, og som ikke kunne det af den Grund, at de ere arbejdsløse, uden at de selv kunne bidrage noget som helst til, at denne Arbejdsløshed ophører. Og over for disse Mennesker er det en absolut Uretfærdighed at henvise dem til, at de skulle søge den Hjælp, som de have nødvendig, hos Fattigvæsenet og betale den med Opgivelse af deres borgerlige Ret. At de Mennesker, som ved deres Arbejde, saa længe der paa nogen Maade var Arbejde at faa, ikke alene have forsørgt deres Familier og opdraget deres Børn, men ogsaa have bidraget til at fremskaffe Samfundets Rigdom og maaske netop de Rigdomme, som paa Grund af de paagældendes Griskhed efter at faa endnu mere, direkte have be-

virket, at der bliver endnu mere Arbejdsløshed, bagefter skulle være tvungne til at gaa til Fattigvæsenet, kan man ikke forsvare, naar man vil gøre Fordring paa at betegne det Samfund, man lever i, som et humant Samfund. Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at slutte denne Begrundelse og altsaa spørge den højtærede Konseilspræsident, om Regeringen agter at træffe Foranstaltninger, der paa virksom Maade kunne bidrage til at modvirke den herskende Arbejdsløshed, og om den vil medvirke til, at der af Statskassen ydes Midler til Afhjælpning af den Nød, der allerede er eller kan fremkomme paa Grund af Arbejdsløsheden?

Konseilspræsidenten (Scheded): Efter de Undersøgelser, jeg har kunnet anstille, siden Forespørgselen er bleven stillet, er jeg kommen til samme Resultat som den ærede Taler, at der i Virkeligheden i Øjeblikket findes en større Arbejdsløshed, end der er sædvanlig paa denne Aarstid. Der er heller ingen Tvivl om, at man fra Regeringens Side agter at fremme de Arbejder, som man kan fremme, saa hurtigt som muligt og i det Omfang, som det lader sig gøre, saaledes som de ere bevilgede ved Finansloven og andre Love. Men jeg maa straks gøre opmærksom paa, at uagtet der er bevilget Penge til en stor Mængde Arbejder, som dreje sig om adskillige Millioner, saa har allerede den Behandling af Finansloven, som nu har fundet Sted, vist, at man ikke er i Stand til at udføre alle disse Ting, uden at Rigsdagen ogsaa vil bevilge en Del flere Penge end dem, Regeringen nu har til Raadighed. Der er først nægtet et Laan paa noget over 2 Mill. Kr. paa Finansloven, og endvidere er Finansministerens Forslag om et stort Statslaan endnu ikke afgjort. Hvis disse Penge ikke komme ind, hvis man ikke faar den Forøgelse af Beholdningen, som man nødvendigvis maa have, saa vil det blive aldeles umuligt for Regeringen at udføre alle de Arbejder, hvortil der for Øjeblikket er bevilget Penge. Man vil altsaa, som jeg erklærede, strække sig saa vidt som muligt, saa vidt som Kassebeholdningen vil taale,

---

Rettelse.

Sp. 4296, L. 10 f. n.: „5,000 Kr. aarlig til Opførelsen“, læs: „5,000 Kr. til Opførelsen“.